

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

Introduction

This discourse by the Lubavitcher Rebbe, delivered on Shabbos Parshas Chukas, 10 Tammuz 5751 (1991), is a sweeping exploration of the spiritual significance of the 10th of Tammuz falling on Shabbos, particularly in the year when the 17th of Tammuz occurs on the following Shabbos. The Rebbe connects this calendrical configuration to the inner unity of the numbers seven (nature) and ten (transcendence), tying it deeply to the essence of Gimmel Tammuz and Yud-Beis/Yud-Gimmel Tammuz—days of geulah (redemption) and the global expansion of Chassidus. It builds toward an urgent call for every Jew to activate both the body and soul, the revealed and the hidden, toward preparing the world for the imminent arrival of Moshiach.

(8)

This day—like every day in the Jewish-Torah calendar—is composed of two components: the day of the week and the day of the month. Today is the seventh day of the week, the seventh day (Shabbos Kodesh), and the tenth day of the month (Tammuz).

יום זה – כָּכֵל יְמֵי הַשָּׁנָה בַּלַּיִט הַיְּהוּדִי – תוֹרָנִי - מִרְכָּב מְשֻׁנֵּי מַגִּנִּימִ: הַיּוֹם בַּשָּׁבֹועַ, וְהַיּוֹם בַּחֹדֶשׁ. הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי בַּשָּׁבֹועַ, יוֹם הַשְּׁבִיעִי (יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ), (וְהַיּוֹם הָעֲשִׂירִי בַּחֹדֶשׁ (תַּמּוּז).

These two systems—“days of the week” and “days of the month”—are determined by two different cosmic cycles which establish the Torah calendar: the path of the sun—which determines the weekly cycle, “And there was evening and there was morning, one day,” and this continues every week (Sunday, Monday, etc.); and the path of the moon—which determines the monthly cycle.

שְׁנֵי מַגִּנִּימִ אֵלּוּ - יְמֵי הַשָּׁבֹועַ וְיְמֵי הַחֹדֶשׁ — מְחַשְׁבִּים עַל־פִּי שְׁנֵי חֻשְׁבוֹנוֹת שׁוֹנִים, הַקּוֹבְעִים אֶת הַלַּיִט הַתוֹרָנִי: מִהַלֵּךְ הַשָּׁמֶשׁ – שָׁבוּ תַלְוִיִּים יְמֵי הַשָּׁבֹועַ וְהֵי עָרֵב וְהֵי בֹקֶר יוֹם אֶחָד וְכו', וְכֵן הַרִי־זָה חוֹזֵר עַל עַצְמוֹ כָּכֵל שָׁבוּעַ: הַיּוֹם יוֹם רִאשׁוֹן -בַּשָּׁבַת (וְכו'), וּמִהַלֵּךְ הַלְבָנָה – שָׁבוּ תַלְוִיִּים יְמֵי הַחֹדֶשׁ

As with everything in Torah and Judaism (how much more so regarding all world events), these two systems are not accidental, G-d forbid. Rather, they were established this way intentionally and precisely by the Holy One, blessed be He. They reflect two modes in the way G-d creates and conducts the world. From this, each and every Jew—whose daily conduct is governed by these two systems—can and must derive a lesson and directive in their Divine service.

כָּכֵל עֲנִין בַּתוֹרָה וּבִיְהוּדָה (בְּמַכְלִישָׁן מִכָּל מְאָרְצוֹת הָעוֹלָם), אֵין שְׁנֵי מַגִּנִּימִ אֵלּוּ מְקַרִּיִּים חֵס וְשָׁלוֹם, אֵלֹא הֵם נִקְבְּעוּ כֵן בְּכוֹנֶה וּבִדְיוֹק עַל־יְדֵי הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. הֵם מְשַׁקְפִּים שְׁנֵי סְדָרִים בְּאֶפֶן שָׁבוּ הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בּוֹרָא וּמַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם; וּמִזֶּה יָכֹל וְצָרִיךְ כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל (שֶׁהִנֵּהגְתוּ הַיּוֹם־יוֹמִית נִקְבְּעַת עַל־פִּי שְׁנֵי חֻשְׁבוֹנוֹת אֵלּוּ) לְהוֹצִיא לַמּוֹד וְהוֹרָאָה בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם

So too is this understood regarding this day—the seventh day of the week and the tenth of the month—especially since these numbers (seven and ten) particularly emphasize the distinction between days of the week and days of the month, as will be explained further below in section 3.

וְכַמוֹכֵן מוֹכֵן בְּנוֹגֵעַ לַיּוֹם זֶה יוֹם הַשְּׁבִיעִי בַּשָּׁבֹועַ וְיוֹם הָעֲשִׂירִי בַּחֹדֶשׁ וּבִפְרָט שְׁבַמְסָפְרִים אֵלּוּ מְדַגֵּשׁ בְּמִיחָד [הַחֲלּוּק בֵּין יְמֵי הַשָּׁבֹועַ וְיְמֵי הַחֹדֶשׁ, כְּדִלְקַמֵּן סְעִירָה־ג

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

This includes a lesson in the Divine service of man—both from each of the two numbers (seven and ten) on their own, since the two systems are independent of each other, and also from the combination of the two together. Since both occur on the same day (and this is by Divine Providence and precise timing), this indicates that there is a connection between them—so much so that they become one integrated entity: one day composed of two elements, seventh and tenth.	נִשְׁהוּא כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ לְמוֹד בְּעִבּוּדַת הָאָדָם - הֵן מְכַל- אֶחָד מִשְׁנֵי מִסְפָּרִים אֱלֹו (שְׁבַעַה וְעֶשְׂרֵה) בְּפִנֵּי-עַצְמוֹ נִשְׁהוּי שְׁנֵי חֻשְׁבוֹנוֹת אֱלֹו אֵינָם תְּלוּיִים אֶחָד בְּשֵׁנִי, וְהֵן מִתְחַבֵּר שְׁנֵיהֶם יָחַד. הֵיחָד שְׁנֵיהֶם בָּאִים יַחְדָּו בְּיוֹם אֶחָד (וְהֵרִי זֶהוּ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית וּבְדִיּוּק), הִרְיָזָה מוֹרָה עַל כֵּךְ שֵׁשׁ בִּינֵיהֶם שִׁיכוֹת עַד נִשְׁהוּ נַעֲשִׂים דְּבָר (אֶחָד) יוֹם אֶחָד הַמְרַכֵּב מִשְׁנֵי מִנְיָנִים: שְׁבִיעִי וְעֶשְׂרִי
And since this day is Shabbos Parshas Chukas, and also the tenth of Tammuz—this indicates a connection with this parsha and with this month, as well as with the special days that are blessed from this Shabbos: (a) 12–13 Tammuz, the Festival of Redemption of my honored father-in-law, the Rebbe [Rayatz] (in the year 5687 / 1927), and (b) the seventeenth of Tammuz (which falls on the coming Shabbos).	וְכִיּוֹן שִׁיּוֹם זֶה הוּא שַׁבָּת פְּרִשַׁת חֻקַּת, יוֹם בְּחֻדָּשׁ תַּמּוּז — הִרְיָזָה מוֹרָה שֵׁשׁ לָזֶה -שִׁיכוֹת עִם פְּרִשָּׁה זוֹ וְעִם חֻדָּשׁ זֶה; וְגַם שִׁיכוֹת עִם הַיָּמִים הַמְתְּכָרִים מִשַּׁבָּת זוֹ: (א) י"ב-י"ג תַּמּוּז, חַג הַגָּאֲלָה דְּכַבּוּד-קִדְשֵׁת מוֹרִי וְחָמִי אֲדָמוֹ"ר (בְּשַׁנַּת תרפ"ז), וְ(ב) שְׁבַעַה עָשָׂר בְּתַמּוּז (בְּשַׁבָּת הַבָּאָה"י
And most importantly: the connection with the true and complete Redemption—the most essential matter prompted by the time, as has been spoken of numerous times, and especially recently.	וְגַם וְעָקָר: שִׁיכוֹת עִם הַגָּאֲלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה - הַעֲנָן הַכִּי עָקָרִי שֶׁהִזְמִן גְּרָמָא, כְּמַדְבָּר כְּמָה-פְּעָמִים, וּבִפְרָט לְאַחֲרוֹנָהּ
(ב)	
The general distinction between the days of the week and the days of the month is as follows: The seven days of the week are not dependent on the actions of man. Rather, they are established from Above, based on the order of Creation as established by the Holy One, blessed be He. Through “And there was evening and there was morning” (determined by the course of the sun), a day automatically passes, and after six days (or circuits), the seventh day arrives automatically, along with the sanctity of Shabbos—as our Sages said (regarding the sanctity of Shabbos): “Shabbos sanctifies and exists [i.e., it sanctifies on its own and has always stood sanctified] from the six days of Creation.”	הַחֲלּוּק הַפְּלִילִי בֵּין יְמֵי הַשָּׁבוּעַ וְיְמֵי הַחֻדָּשׁ הוּא: שְׁבַעַת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ אֵינָם תְּלוּיִים בְּמַעֲשֵׂה הָאָדָם, אֲלֹא הֵם נִקְבָּעִים מִלְּמַעְלָה, מִצַּד סִדָּר מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית כְּפִי שְׁפָרָא אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה שְׁוִיָּה עָרֵב וַיְהִי בֹקֶר" (עַל-יְדֵי מַהֲלַךְ הַשֶּׁמֶשׁ) עוֹבֵר בְּמִילָא יוֹם, וְלֹא-חָרִי נִשְׁהוּ יָמִים (הַקָּפִים), בָּא בְּמִילָא הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְקִדְשֵׁת שַׁבָּת - כְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ" ל (בְּנוֹגַע לְקִדְשֵׁת שַׁבָּת) שִׁשְׁבַּת מְקֻדָּשָׁא וְקִיָּמָא [=מְקֻדָּשֵׁת וְעוֹמֶדֶת] (מִשְׁשֵׁת יְמֵי ".(בְּרָאשִׁית

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

This is not the case with the days of the month, which depend on the fixing of the Beis Din: “Yisrael who sanctify the times... Yisrael who sanctify the new months.” Therefore we say in prayer, “Who sanctifies Israel and the times”—placing the sanctity of Israel before the sanctity of the festivals, since it is through the sanctity of Israel that the months and festivals are sanctified. Were Israel not sanctified, they would not establish months and proclaim festivals in Beis Din.	מה-שאיין-כן (ימי החודש תלוי בקביעות בית דין, ישראל דקדשינהו לזמנים.. ישראל דקדשינהו לראשי חודשים" (ולכן אומרים מקדש ישראל והזמנים", שצריך להקדים קדשת ישראל לקדשתו, שעל ידי קדשת ישראל נתקדשו הם ואילו לא נתקדשו ישראל לא היו קובעים חודשים וקוראין מועדים בבית דין
This is also reflected in the plain meaning: the seven days of Creation (including Shabbos) existed immediately from the beginning of creation—as the number appears at the beginning of the Torah. This is not the case with the sanctification of the month—“This month shall be for you...”—which was a command given to the Children of Israel (their first mitzvah) at the time of the Exodus from Egypt. And it is explained in many places that this was the beginning of the Divine service of the Jewish people in Torah and mitzvos—beyond creation.	וכפי שהוא גם בפשטות הענינים: שבעת ימי בראשית (יום השבת) היו מיד בתחלת הבריאה (במספר הבהתחלת התורה). מה-שאיין-כן קדוש החודש (החודש הזה לכם גו"16) הוא מצוה שנאמרה לבני-ישראל (מצוה ראשונה שנצטוו ישראל"י) לראשונה ביציאת מצרים. ומבאר בכמה מקומות, שיהי התחלת העבודה דבני-ישראל בתורה ומצוות שלמעלה והבראה
In the spiritual dimension: The days of the week correspond to the order of creation as it was completed by G-d—“a complete world was created,” as it is written: “These are the generations of the heavens and the earth when they were created,” with the word “generations” written in full spelling. The days of the month correspond to addition and renewal (“chodesh” from the word “chidush”) brought into creation by the service of man, as our Sages said: “Which G-d created to do”—to rectify. To the point that this brings about renewal and perfection in all of creation—even relative to its own perfection—“new heavens and a new earth,” that will come in the true and complete Redemption, when “These are the generations of Peretz...” (“And Yishai fathered David”), with “generations” written fully—on an even higher level than the fully spelled “generations” at the creation of heaven and earth.	וברוחניות הענינים: ימי השבוע קאי על סדר הבריאה כפי שנבראה במלואה על-ידי הקדוש-ברוך-הוא, עולם על מלואו נברא"י, כמו שכתוב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", תולדות מלא פתיבי. ימי החודש קאי על ההוספה והחדוש (חודש מלשון חדוש22) שנופלים בהבראה על-ידי עבודת האדם, כמאמר-חכמינו-ז"ל אשר ברא אלקים לעשות – לתקן", עד שפועלים חדוש ושלמות בכל הבריאה (אפילו לגבי שלמות הבריאה מעד-עצמה), שמים חדשים וארץ חדשה – שיהיה בגאולה האמתית והשלמה, כשיהיה אלה תולדות פרוץ גו' (וישי הוליד את דוד)", תולדות מלא (למעלה מתולדות מלא בבריאת השמים והארץ
And in the root of the matter: the source of this distinction lies in two levels of G-dliness—G-dliness that is commensurate with creation and is en clothed within creation (the week); and G-dliness that transcends creation (the month).	ובשרש הענינים מקור חלוק זה הוא משתי הדרגות באלקות: אלקות שבערך להבראה, ומתלבשת (בהבראה (שבוע); ואלקות שלמעלה מהבראה (חודש

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

(א)	
One can say that this idea is especially reflected in the distinction between the seventh day (of the week) and the tenth day (of the month)—the two counts that converge in this day:	וַיֵּשׁ לומר שֶׁעָנָן זֶה מִשְׁתַּקֵּף בְּמִיָּחָד בְּהַחֲלוּק בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי (בַּשְּׁבוּעַ) וַיּוֹם הָעֲשִׂירִי (בַּחֹדֶשׁ) – שְׁנֵי הַמִּנְיָנִים דְּיוֹם זֶה
“Seventh” indicates the completion of the cycle of creation—the seven days of Creation, the seven days of the cycle. And in their spiritual root: the seven <i>middos</i> (emotive attributes) with which the world was created—the seven days (Sunday – Chesed, Monday – Gevurah... up to Shabbos – Malchus). This corresponds to the level of G-dliness that creates and is invested within the world.	שְׁבִיעִי מוֹרָה עַל שְׁלֵמוֹת הַהֶקֶף דְּהַבְרִיאָה שְׁבַע יָמֵי-בְּרֵאשִׁית, שְׁבַע יָמֵי הַהֶקֶף. וּבְשָׂרָשָׁם – שְׁבַע הַמַּדּוֹת שֶׁבָּהֶן נִבְרָא הָעוֹלָם, שְׁבַע הַיָּמִים (יוֹם רִאשׁוֹן – חֹסֶד, יוֹם שְׁנִי – גְּבוּרָה, עַד יוֹם הַשְּׁבִיעִי – מַלְכוּת). הַדְּרָגָה בְּאֵלֻקוֹת נְשׁוּבָרָת וּמִתְלַבֶּשֶׁת בְּעוֹלָם
“Ten” is associated (also) with the level of G-dliness that transcends the world—the ten <i>sefiros</i> , which include the three intellectual faculties that are beyond the (source of the) world.	עֲשָׂרָה קָשׁוּר (גַּם) עִם הַדְּרָגָה בְּאֵלֻקוֹת שְׁלֵמָה מְעוֹלָם – עֲשֶׂר הַסְּפִירוֹת, הַכּוֹלְלוֹת אֶת שְׁלֹשֶׁת הַמַּחֲיוֹן שֶׁהֵם לְמַעְלָה מִ(מְקוֹר הָ) עוֹלָם
And the revelation of the level of “ten” (G-dliness that transcends the world) is achieved through the service of man, who adds and renews (upon the creation made with seven <i>middos</i>) the drawing down of the three intellectual faculties—so that the perfection of the revelation of ten is attained. This is in addition to the revelation of the seven <i>middos</i> in creation, also the revelation of the three <i>mochin</i> (intellects).	וְהַגְלִי דְּבַחֲנִיַּת עֲשָׂרָה (אֵלֻקוֹת שְׁלֵמָה מְעוֹלָם) נִפְעַל עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם, שֶׁמוֹסִיף וּמַחְדֵּשׁ (עַל הַבְּרִיאָה שֶׁנִּבְרְאָה בְּשְׁבַע מַדּוֹת) אֶת הַהִמְשָׁכָה דְּג' מַחֲיוֹן, בְּאִפְסוֹ שֶׁנִּשְׁעָשִׂית שְׁלֵמוֹת הַגְּלִי דְּעֲשָׂרָה – נוֹסֵף עַל הַגְּלִי דְּבַחֲנִיַּת שְׁבַע (מַדּוֹת) בְּהַבְרִיאָה, גַּם הַגְּלִי דְּג' מַחֲיוֹן
In the Divine service of man: On the verse “Do not provoke Moav,” it is explained in Chassidus that in this time, the Jewish people were given only the seven lands, since the primary Divine service in this time is to refine and purify the seven <i>middos</i> (and the service in the three <i>mochin</i> is only in order to influence the <i>middos</i>).	וּבַעֲבוּדַת הָאָדָם: עַל הַפָּתוּב אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאָב – מִבְּאֵר בַּחֲסִידוּת, “שֶׁבְּזֶמַן הַזֶּה נִתְּנוּ לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל רַק הַשְּׁבַע אֲרָצוֹת, כִּיּוֹן שֶׁעֹקֵר הָעֲבוּדָה בְּזֶמַן הַזֶּה הוּא לְבַרֵּר וּלְזַכֵּךְ אֶת שְׁבַע הַמַּדּוֹת (וְהָעֲבוּדָה בְּשִׁלְשֶׁת הַמַּחֲיוֹן, הִיא בְּכַדִּי לְפַעַל עַל הַמַּדּוֹת
But in the true and complete Redemption, all ten lands will be given (including the Keni, Kenizi, and Kadmoni), since then the service of Hashem will be in complete perfection, and the service in the three <i>mochin</i> will also be for its own sake—even to the point of the perfection of “These are the offspring of Peretz,” which is beyond “These are the offspring of the heavens and the earth when they were created.”	אֲבָל בַּגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה יִתְּנוּ כָּל הָעֲשָׂר אֲרָצוֹת (גַּם קֵינִי קֵנִזִּי וְקַדְמוֹנִי), כִּיּוֹן שֶׁאֵז תְּהִיָּה עֲבוּדַת הַשֵּׁם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְתִהְיֶה הָעֲבוּדָה דְּג' מַחֲיוֹן (גַּם) לְעַצְמָהּ (עַד הַשְּׁלֵמוֹת דְּאֵלָה תּוֹלְדוֹת פֶּרֶץ” שְׁלֵמָה מְעוֹלָה (מֵאֵלָה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָה
(ב)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

The activation of both concepts—seven and ten—is connected to the fact that within creation itself, these two levels exist:	הפעלה לשני העניינים דשבעה ועשרה קשורה בזה: שבבריאה עצמה ישנן שתי דרגות אלו.
In the Written Torah it says that the world was created in seven days—“And G-d completed on the seventh day His work.” In the Oral Torah—Torah in its interpretation—it says [in the chapter of Shabbos] that “with ten utterances the world was created.”	בתורה שבכתב נאמר שהעולם נברא בשבעה ימים, ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו; בתורה שבעל-פה - תורה בפרושה נתנה" - נאמר [בפרק "דשבת זו"] שבעשרה מאמרות נברא העולם.
One may say that this corresponds to the distinction between the Written Torah and the Oral Torah, which parallels the distinction between seven and ten:	וזה לומר, שנה מתאים לזה שהחלוקה שבין תורה שבכתב ותורה שבעל-פה הוא על-דרך החלוקה בין שבעה ועשרה.
The Written Torah was given from Above, from the Holy One, blessed be He, and it is not possible for man to add to it, G-d forbid. From this level—the drawing down of G-dliness from Above (Written Torah)—the perfection of creation is in a manner of “seven.” This provides the power for the Divine service of refining the seven <i>middos</i> , revealing G-dliness within and in relation to the structure of the world.	תורה שבכתב נתנה מלמעלה מהקדוש-ברוך-הוא, ולא שיהו שיעור יוסיף בה חסד-שלום. מעד דרגא זו דהמשכת אלקות מלמעלה (תורה שבכתב) שלמות הבריאה היא באופן דשבעה. וזה נותן את הכח לעבודה דברור השבע מדות, גלוי אלקות בתוך ובערך גדר העולם.
The Oral Torah was revealed primarily through effort and toil by the power of the people themselves (through analysis and argumentation) by the Sages of Israel throughout the generations, who learned based on their own understanding using one of the methods by which the Torah is interpreted... or who enacted protective fences around the Torah. Through this, numerous new laws and details in the 613 commandments were innovated.	תורה שבעל-פה נתגלה רבה על-ידי העבודה והגיעה בכח עצמם (בדרך עיון ופולפל) של חכמי ישראל במשך הדורות שלומדים מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהם .. (או) ששעשאו סג' לתורה"), שעל-ידי זה נתחדשו רבוי דינים ופרטים בהתקני"ג מצוות.
Therefore, the emphasis there is: “With ten utterances the world was created”—stemming from man’s effort in Torah (Oral Torah) and in the world—through which one sees the “ten”-dimension within creation.	ולכן ההדגשה שם היא שבעשרה מאמרות נברא העולם", מעד עבודת המטה בתורה (תורה שבעל-פה) ובהעולם - רואים בהבריאה בחינת עשר.
And this gives the power for a person to serve with their own strength—“to do, to rectify”—to effect addition and innovation within creation: the revelation of the level of “ten” in complete perfection through one’s Divine service in the world, until the perfection of “These are the offspring of Peretz”—a renewal in creation.	וזה נותן את הכח לעבודה בכח עצמו - לעשות לתקן" - לפעל הוספה וחדוש בהבריאה, הגלוי דבחינת עשר בתכלית השלמות על-ידי העבודה בעולם, עד לשלמות (דאלה תולדות פרץ" (חדוש בהבריאה).
(ה)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

In these two concepts—"seventh" (week) and "tenth" (month)—each has something the other does not:	בשני ענינים אלו - דשביעי (שבוע) ועשירי (חדש) - יש בזה מה שאין בזה
The advantage of "seventh" is that it reflects the perfection of creation as the Holy One, blessed be He, created it from the outset—good and complete from the beginning. It is also the perfection of G-dly revelation within creation itself, as it is invested internally within the framework of creation (as it was created initially).	המעלה דשביעי היא שיהי שלמות הבריאה כפי שהקדוש-ברוך-הוא ברא אותה מלכתחלה, טוב ושלמות מלכתחלה. וגם שזוהי השלמות ד(גלוי אלקות בהבריאה עצמה, כפי שזה מתלבש באפן פנימי בגדר (הבריאה) (כפי שנקרא מלכתחלה
The advantage of "tenth" is that it brings about—through the service of man—a revelation of G-dliness that transcends the limitations and measurements of creation. In the language of Scripture: "The tenth shall be holy"—a holiness that is "inherently holy" (a self-contained holiness), utterly elevated (separated and distinguished) from all other things, and how much more so from the framework of the world.	המעלה דעשירי היא - שפועל (על-ידי עבודת האדם) גלוי אלקות שלמעלה ממדידה והגבלה דהבריאה. וכלשון הפתוח - העשירי יהיה קדוש, הדרתא דקדוש מלה בגרמה [=לעצמה], שנעלה לגמרי (קדוש מפרש ומבדל) מענינים אחרים (גרמה), ועל-אחת-כמה וכמה. מגדר העולם.
Shabbos (the seventh day) is also at the level of "Shabbos Kodesh," "inherently holy"—but this is because its holiness is drawn from above ("sanctified and established"). This is not the case with "The tenth shall be holy," which is accomplished through the work of the lower realm, reaching a level of holiness that is inherently holy in and of itself—beyond a holiness drawn from above.	גם שבת (יום השביעי) היא בדרגת (שבת) קדוש, - קדוש מלה בגרמה" - אבל זהו כפי שהקדשה נמשכת מלמעלה (מקדשא וקומא), מה שאין-כן העשירי יהיה קדוש" נפעל על-ידי עבודת התחתון", שמגיעה (בקדוש מלה בגרמה בעצמה) למעלה מההמשכה מלמעלה
Based on this, one can understand the elevation of this day—and in general, of any day which is both a day of the week and a day of the month, as noted above. But in particular this is openly and strongly emphasized on this specific day: the seventh of the week and the tenth of the month.	ועל-פי-זה מוכן העלוי דיום זה ובכלל - דכל יום, מצד זה שמאחד יום בשבוע ויום בחדש, פנזכר לעיל, אבל זהו בגלוי ובהדגשה יתרה ביום זה - יום השביעי בשבוע ויום העשירי בחדש
The combination (on the same day) of both aforementioned qualities—finite and infinite, revelation of G-dliness within the world and revelation of G-dliness that transcends the world—and their fusion together: that the G-dliness that transcends the world is drawn into the very reality of the world itself.	החבור (באותו היום) דשתי המעלות הנזכרות-לעיל, גבול ובלי גבול, גלוי אלקות בעולם וגלוי אלקות שלמעלה מעולם, וחבור שניהם יחד - שאלקות "שלמעלה מעולם נמשכת במציאות העולם עצמה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

One could say this is alluded to in the fact that the fusion of “seventh” (7) and “tenth” (10) equals seventeen (17), whose numerical value is טוב (“good”)—which (as “good” without qualification or limit) includes both the higher and the lower forms of good. As our Sages say: “Good to the heavens and good to the creations.”	וַיֵּשׁ לומר שֶׁעָנָן זֶה מְרַמֵּז גַּם בְּכָף שֶׁהַחֲבוּר דְּשִׁבְעִי (ז') וְעֶשְׂרִי (י') הוּא שְׁבַעַה עָשָׂר (י"ז), בְּגִימַטְרִיא טוֹב – שֶׁטוֹב סָתֵם בְּלִי תֹאֵר וְהִגְבָּלָה - כּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ טוֹב לְמַעַלָּה וְטוֹב לְמַטָּה בְּלִשׁוֹן חֲכָמֵינוּ י"ל: טוֹב לְשָׁמַיִם וְטוֹב לְבָרִיּוֹת
A goodness that is revealed from the outset (within creation), as it says regarding creation, “And G-d saw that it was good”—and (as written at the end of creation on the sixth day) “And G-d saw all that He had made, and behold, it was very good.” And also, the higher form of “good,” hidden beyond itself, which is revealed through the service of man—“to do and to rectify.” That is: the number seventeen (י"ז), the gematria of טוב, includes both the goodness within the world (7) and the infinite goodness that transcends the world (10).	טוֹב שֶׁהוּא גָלוּי מִלְכַּתְחִלָּה (מִצֵּד הַבְּרִיאָה) – כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּנוֹגַע לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֵּרָא אֱלֹקִים כִּי טוֹב, עַד (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִיּוּם הַבְּרִיאָה בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי) וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וְטוֹב (הַנֶּעְלָם מֵעַד-עַצְמוֹ) שֶׁמִּתְגַּלֶּה עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם (לַעֲשׂוֹת - לְתַקֵּן), דְּהֵינּוּ, שִׁי"ז בְּגִימַטְרִיא טוֹב כּוֹלֵל הֵן טוֹב (שֶׁבְּעוֹלָם) (ז') וְהֵן טוֹב בְּלִי-גְבוּל שֶׁלְמַעַלָּה מֵעוֹלָם (י')
(י)	
Based on this, we can understand the connection with the 17th of Tammuz (which this year falls on the upcoming Shabbos, and thus the fast is postponed)—which is blessed from this Shabbos, the tenth of the month:	עַל-פִּיזָּה יוֹכֵן הַשִּׁכּוֹת עִם שְׁבַעַה עָשָׂר בְּתַמּוּז (שֶׁבִשְׁבַּת הַבָּאָה, וּבְמִילָא הַרִי-זָה תַעֲנִית נִדְחָה), שֶׁמִּתְבָּרֵךְ מִשְׁבַּת זוֹ, עֶשְׂרִי בַחֲדָשׁ
Seventeen (in Tammuz) has the gematria of tov (“good”), since the completeness of goodness is when the inner, unlimited goodness—which is hidden—is also revealed through the service of man. As is known, a fast day, in its inner essence, is a day of Divine will for Hashem.	שְׁבַעַה עָשָׂר (בְּתַמּוּז) הוּא בְּגִימַטְרִיא טוֹב, כִּינּוֹן שֶׁשְׁלֵמוֹת הַטוֹב הֵיא כְּאֲשֶׁר יִשְׁנֶה גַּם גָּלוּי הַטוֹב הַפְּנִימִי - טוֹב בְּלִי גְבוּל – שֶׁמִּסְתֵּר, וּמִתְגַּלֶּה עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם. 'כִּפְדּוּעַ שִׁיּוֹם תַעֲנִית בְּפִנְיֻתוֹ הוּא יוֹם רְצוֹן לָהּ
And through this, the inner good is revealed in the undesirable matter that caused the fast (the revelation of the inner love of the Holy One, blessed be He, to the Jewish people—like the parable of a king who washes his only son himself out of great love).	וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְגַּלֶּה הַטוֹב הַפְּנִימִי בְּהֵעָנָן בְּלִתִּי רְצוֹי שֶׁבִגְלוֹ צָמִים (הַתְגַּלוּת פְּנִימִיּוֹת הָאֱהָבָה דְּהַקְדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא לְבִנְיִי-שְׂרָאֵל, כְּמִשְׁלַל הַמֶּלֶךְ הָרוֹחֵץ ("כְּעֶצְמוֹ בְּנוֹ יִחִידוֹ מֶרֶב אֲהָבָתוֹ
This will be fully revealed in the true and complete Redemption, when all these fast days... will be transformed into days of joy and gladness, as it is written: “So says the Lord of Hosts: the fast of the fourth [month]... shall be for the House of Judah for joy and for gladness and for cheerful festivals.”	כְּפִי שֶׁיִּתְגַּלֶּה בְּגֻלָּה הָאֱמִתִּית וְהַשְׁלָמָה כְּאֲשֶׁר כָּל – הַצּוּמּוֹת הָאֵלּוּ .. עֲתִידִים לִהְיוֹת יָמִים טוֹבִים וְיָמִי שְׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה, שֶׁנֶּאֱמַר כֹּה אָמַר ה' צָבָאוֹת צוּם הָרְבִיעִי .. "יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשִׂשׂוֹן וְלִשְׂמֻחָה וּלְמַעֲשֵׂים טוֹבִים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

One can say that this inner goodness (of the 17th of Tammuz) is revealed when the fast of the 17th of Tammuz falls on Shabbos—the seventh day (as in this year’s calendar setting), when we do not fast, since “there is no sadness on Shabbos,” and on the contrary—it is a mitzvah to delight in it with eating and drinking. The essence of Shabbos is delight. Therefore, Shabbos overrides the fast, and it is forbidden to fast then.	ויש לומר, שהטוב הפנימי (בטו"ב תמוז) - נמצא בגלוי באשר שבועה עשר בתמוז חל ביום השבת - יום השביעי (כבדקיעות שנה - זו), שאז לא צמים, כיון שבשבת אין עצב בה", ואדרבה - מצוה לענגו בענג אכילה ושתיה", ענינו של שבת הוא ענג, במילא הרי"זה דוחה את התענית, ואסור לצום אז.
That is: when the 17th of Tammuz falls on Shabbos, there are two advantages together: the perfection of goodness from above—seventh (Shabbos), and the perfection of the revelation of hidden good which comes through man’s service—tenth.	כלומר, שבשבועה עשר בתמוז שחל להיות בשבת ישנן שתי המעלות יחדו: שלמות הטוב למעלה - שביעי (שבת), והשלמות דגלוי טוב הנעלם שאז על-ידי עבודת המטה עשירי.
And the power for this comes from the fact that both of these concepts (Shabbos and the fast of the 17th of Tammuz) are found in the Torah (in the manner discussed above in section 4—that the power for the service of “seventh” and “tenth” comes from the fact that both are present in Torah: the seven days of Creation in the Written Torah, and “with ten utterances the world was created” in the Oral Torah).	והכח לזה בא מקפי ששני ענינים אלו (שבת וצום שבועה עשר בתמוז) נמצאים בתורה (על-דרך האמור לעיל (קצו"ד) שהכח לעבודה דשביעי ועשירי בא מקדו שבתורה ישנם שני ענינים אלו, שבעת ימי בראשית בתורה-שבכתב, בעשרה מאמרות נברא העולם בתורה שבעל-פה.
The simple reason for the prohibition of fasting on Shabbos is because Shabbos (and the mitzvah of its enjoyment) is from the Torah, and therefore overrides fasts which are from Divrei Kabbalah (the prophetic tradition).	הטעם הפשוט לאסור תענית בשבת הוא, כיון ששבת (ומצות ענג שבת) היא מן התורה, הרי היא דוחה את התעניות שהן מדברי קבלה.
One may say the inner explanation of this (with the preface that the reason all fasts—aside from Yom Kippur—are from Divrei Kabbalah and not from the Torah):	ויש לומר הבאור בזה בפנימיות הענינים, ובהקדים הטעם לכה שכל התעניות - מלבד יום הכפורים - הן מדברי קבלה ולא מן התורה.
The reason for this can be explained based on the earlier distinction between the Written Torah and the Oral Torah: From the Written Torah—which is a Torah of kindness—there is no concept of fasting (aside from Yom Kippur).	ז) הטעם לזה יש לומר על-פי החלוקה המדבר לעיל בין תורה שבכתב ותורה שבעל-פה: מן התורה - תורת ("חסדי - אין את ענג התענית (מלבד יום הכפורים).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

That is: from the perspective of Torah—as the world is viewed from Above (as it was created by the Holy One, blessed be He)—it is complete and perfect, and there is no (so much) notion of undesired matters (sin) that would necessitate a fast (which comes due to calamities that occurred in order to arouse hearts to open the paths of teshuvah for our evil deeds and those of our ancestors, which are like our own, and caused those troubles for them and for us).	כלומר: מן התורה -כפי שהעולם הוא מצד למעלה (מצד בריאתו על-ידי הקדוש ברוך הוא) – הרי הוא במלואו ובשלמותו, ואין שם (כל-כך) ענין בלתי רצוי (חסא) שיצטרכו עליו תענית (שפאה מפני הצרות שארעו בהן כדי לעורר הלבבות לפתח דרכי התשובה על מעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו ("עתה עד שגמר להם ולנו אותן הצרות
This is not the case with Divrei Kabbalah (in relation to the Torah)—which establishes halachos according to the condition of the world as it actually exists below (just like the relationship between the Oral Torah and the Written Torah, as mentioned earlier). Since the world below (where there is free choice between good and its opposite) can descend through sin, Heaven forbid—therefore fasts are instituted to rectify that through the service of teshuvah—the added light and innovation that is effected within creation through the service of man, more than what exists in creation on its own.	מה-שאין-כן מצד דברי קבלה (בערך לדברי תורה), שפוסקים את ההלכות על-פי הערכת מצב העולם בפעל למטה (על-דרך תורה שבעל-פה לגבי תורה שכתב בנזכר- לעיל) - הרי, כיון שמצד העולם למטה (שבו נתנה בחירה בטוב או בהפכו), יכולה להיות ריידה על-ידי החסא רחמנא-ליצלו, לכן באות התעניות לתקן זאת על-ידי עבודת התשובה - ההוספה והחדוש שנופלים בהבריאה על-ידי עבודת האדם (יותר ממה שיש בהבריאה מעד-עצמה
From the Torah, what is revealed (primarily) is the revealed good within creation. Whereas through Divrei Kabbalah (and in a similar way, the Oral Torah in general), the hidden good that exists below is also revealed—including the inner good of the fast of the 17th (<i>tov</i>) of Tammuz, as it will be revealed in the future when these days will be transformed into joy and gladness.	מן התורה נמצא בגלוי (בעקר) הטוב הגלוי בהבריאה; מה-שאין-כן על-ידי דברי קבלה (ועל-דרך-זה תורה-שבעל-פה בכלל) מתגלה גם הטוב הנעלם שישנו למטה, כולל – הטוב הפנימי בהצום דשבועה עשר (טו"ב) בתמוז, כפי שיתגלה לעתיד-לבוא כאשר יתפכו ימים אלו לששון ולשמחה
Based on this, we understand the power of Shabbos to override a fast: Since Shabbos is from the Torah, it is connected with the revelation of the good from above (<i>shevi'i</i>), “and you shall call Shabbos delight.” Therefore, there is no place for a fast then [except for Yom Kippur, which is from the Torah].	ועל-פי-זה מובן הכח דשבת לדחות תענית: כיון ששבת היא מן התורה, הרי היא קשורה עם גלוי הטוב מלמעלה (שביעי), וקראת לשבת ענג, לכן אין מקום [לתענית אז מלבד יום-הכפורים שהוא מן התורה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

But together with this, on a Shabbos that falls on the 17th of Tammuz there is also the advantage of the revelation of the inner good of the fast (the level of <i>ten</i>), since instead of fasting, there is a mitzvah to enjoy the day with eating and drinking, and it becomes a day of joy—serving as a preview and preparation for the future complete postponement of the fast, when these days will truly be transformed into joy and gladness, as is said regarding the 17th of Tammuz that falls on Shabbos: “Would that it be completely postponed and transformed into joy and gladness.”	אָבֵל בְּיַחַד עִם זֶה יִשְׁנָה בְּשַׁבַּת שְׁבַעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז גַּם הַמַּעֲלָה דְגָלוּי הַטּוֹב הַפְּנִימִי דְהַתַּעֲנִית (בְּחִינַת עָשָׂר), כִּינּוּן שְׁבַמְקוֹם לְצוּם מַצּוּה לְעִנּוּי בְּעִנְיָן אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, וְהוּא יוֹם שְׂמֻחָה, מַעֲיִן וְכֹהֲנָה לְדַחֲיַת הַתַּעֲנִית בְּשִׁלְמוֹת לַעֲתִיד־לְבוֹא, כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה יָמִים אֵלּוּ לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׂמְחָה כְּפִתְגָם הַיָּדוּעַ בְּנוֹגֵעַ לְשַׁבַּעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז שְׁחָל בְּשַׁבַּת: [הַלּוֹאִי שִׁיְהִיָּה נִדְחָה בְּשִׁלְמוֹת וְיִהְיֶה לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׂמְחָה].
(ז)	
This is further intensified by the fact that the 17th of Tammuz falls on Shabbos: When the 17th of Tammuz is on Shabbos, the Shabbos that precedes it—which blesses that Shabbos of the 17th of Tammuz—is always the tenth day of the month (Tammuz).	וּבִזְזָה מִתּוֹסָף עוֹד יוֹתֵר עַל־יָדֵי שַׁבַּת עֲשִׂירֵי בְּתַמּוּז: כְּאֲשֶׁר שְׁבַעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז חָל בְּשַׁבַּת, הָרִי הַשַּׁבַּת שֶׁלִּפְנֵי זֶה – שֶׁמִּמֶּנּוּ מִתְבָּרֵךְ שַׁבַּת שְׁבַעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז (הוּא תְּמִיד יוֹם עֲשִׂירֵי בַּחֲדָשׁ תַּמּוּז).
One can say by way of allusion: from the themes of <i>seventh</i> (Shabbos) and <i>tenth</i> (of the month)—the fusion of revealed good and hidden good (which is revealed through the service of below)—there is drawn a blessing (meaning a flow) and empowerment to the Shabbos that follows, to achieve the fusion of both qualities on the Shabbos of the 17th of Tammuz: the revelation of the good of Shabbos (from above), and the revelation of the inner good of the 17th (<i>gematria tov</i>) of Tammuz.	וְיִשׁ לֵאמֹר עַל־דְּרֹךְ הָרָמִז: מַעֲנִין הַשְּׁבִיעִי (שַׁבַּת) וְעֲשִׂירֵי (בַּחֲדָשׁ) – הַחֲבוּר דְּהַטּוֹב הַגָּלוּי וְהַטּוֹב הַנִּצְלָם (שְׂמֻחָה עַל־יָדֵי עֲבוֹדַת הַמִּטָּה) – נִמְשָׁכַת הַבְּרָכָה (מִלְשׁוֹן הַמִּשְׁכָּה) וְהַנִּתְיַנֵּת כֹּחַ לְשַׁבַּת הַבָּאָה לְפַעֲלָא אֶת הַחֲבוּר דְּב' הַמַּעֲלֹת בְּשַׁבַּת שְׁבַעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז: גָּלוּי הַטּוֹב דְּשַׁבַּת (הַבָּא - מִלְמַעְלָה), וְגָלוּי הַטּוֹב הַפְּנִימִי בְּשַׁבַּעָה עָשָׂר - (בְּגִימָטְרִיָּא) טו"ב – בְּתַמּוּז
And this may be further connected to the fact that on the 17th of Tammuz the Tablets were broken: In this event of the breaking of the Tablets, there lies a hidden good—through it, there came an increase in Torah in the second Tablets beyond what was in the first Tablets, as explained in the Midrash.	וְיִשׁ לְקוֹשֶׁר זֶה גַּם עִם כֹּךְ שֶׁבְּשַׁבַּעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת: "בְּהִעָנִין דְּשִׁבְרֵית הַלּוּחֹת יִשְׁנֹו טוֹב פְּנִימִי שֶׁעַל־יָדֹו נִתּוֹסַף הָרַבּוּי בַּתּוֹרָה בַּלּוּחֹת הַשֵּׁנִיּוֹת יוֹתֵר מִכִּפִּי שֶׁהָיָה מִצַּד לּוּחֹת הָרִאשׁוֹנוֹת, כְּדֹאִיתָא בְּמִדְרָשׁ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

Therefore, the Holy One, blessed be He, said to Moshe: “Yasher koach (well done) for having broken them!” This elevation is specifically revealed through the strength of man (the service from below)—in the manner of the advantage of the service of <i>teshuvah</i>. (And afterward one receives Divine assistance, as the Holy One, blessed be He, says “yasher kochacha.”)	ולכן אמר הקדוש-ברוך הוא למשה יישר כחך ששברת: עליו זה מתגלה דוקא על-ידי כחך של האדם (עבודת המטה) – על-דרך המעלה דעבודת התשובה (אלא שבוזה מקבלים אחר-כך גם את הסיוע של הקדוש-ברוך-הוא, שאומר יישר כחך).
And the Shabbos before this one—which is still within the first forty days during which Moshe was on Mount Sinai, before the breaking of the Tablets—contains the revealed quality of the first Tablets, the service of the <i>tzaddikim</i>, from the aspect of “G-d made man upright.”	ובשבת שלפני זה – שהיא עדין בתוך הארבעים ימים הראשונים שהיה משה בהר סיני, קדם שביירת הלוחות – נמצאת בגלוי המעלה דלוחות הראשונות – עבודת “הצדיקים, מצד זה שעשה האלקים את האדם ישר”.
Yet even within that there exists also the quality of “tenth,” which comes through the service of below (in the manner of “to bring the <i>tzaddikim</i> to do <i>teshuvah</i>”).	אלא שבוזה ישנה גם המעלה דעשירי שבאה על-ידי (עבודת המטה) (על-דרך לאתבא צדיקיא בתיבתא).
(ח)	
To further add the connection with the Torah portion of this Shabbos—Parshas Chukas: The reason that the phrase “This is the chok (decree) of the Torah” is said regarding the mitzvah of the red heifer (even though it appears to be just one mitzvah in the Torah)—is explained in Chassidus, that the mitzvah of the red heifer includes both aspects of <i>ratzo</i> and <i>shov</i>: the burning of the heifer (<i>ratzo</i>), and “he shall place living waters into a vessel” (<i>shov</i>). These two modes—<i>ratzo</i> and <i>shov</i>—comprise the entire Torah: the yearning and <i>ratzo</i> in love like fiery flames of the Jewish people to be elevated and absorbed into G-dliness; and the drawing down—<i>shov</i>—of G-dliness downward, to make for Him a dwelling in the lowest realms.	ולהוסיף השיכות עם פרישת השבוע דשבת זו - פרישת חקת: הטעם לכך שנאמר “זאת חקת התורה” על מצות פרה אדמה (אף-על-פי שהיא לכאורה רק מצוה אחת בתורה) – מבאר בחסידות, כיון שמצות פרה אדמה כלולה משני הענינים דרצוא ושוב: שריפת הפרה (רצוא), ו”ונתן מים חיים אל כלי” (שוב), שבשני הענינים דרצוא ושוב מתחלקת כללות התורה: התשוקה והרצוא באהבה כרשפי אש דבני-ישראל להתעלות ולהפיל באלקות; ההמשכה ושוב להמשיך “אלקות למטה, ולעשות דירה לו יתברך בתחתונים”.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

One may say that ratzo and shov correspond to the distinction between seven (days of the week) and ten (days of the month): Ratzo represents the service of yearning and elevation beyond the world, to the point of the soul expiring above the boundaries of the body—similar to the concept of *ten*, which reaches beyond all limits (above the world). Shov is the service from above downward—to draw down the light into vessels below, a service specifically like a soul in a body, which requires drawing down according to the vessels and limitations of the body and of creation—like the concept of *seven* (the structure of creation).

ויש לומר שרצוא ושוב הם על־דרך החלוק בין שבעה (ימי השבוע) ועשרה (ימי החדש): רצוא מורה על עבודת התשוקה וצליה למעלה מן העולם, עד באפן דכלות הנפש למעלה מהגבלת הגוף - על־דרך הענין דעשרה, שמגיע לבלי גבול (שלמעלה מעולם). שוב הוא העבודה מלמעלה למטה - להמשיך את האורות בכלים למטה, העבודה פנשמה בגוף דוקא, שלזה צריכים להמשיך על־פי הכלים והגדרים דהגוף (והבריאה - על־דרך הענין דשבעה (גדר הבריאה).

And the perfection of the service is in the fusion of the two together: Along with the ratzo and soul-expiring yearning, there must also be the service like a soul in a body—and in the ratzo itself one must feel the intention that this is meant to be drawn downward; and in the shov itself, one must feel that “against your will you live,” since in being a soul within a body, one is in a state of constant upward ratzo.

ושלמות העבודה היא בבור שניהם יחד: ביחד עם הרצוא וכלות הנפש צריכה להיות העבודה פנשמה בגוף, ובהרצוא צריכה להיות מרגשת הפונה שצריכים להמשיך זאת למטה; ובהשוב גופא צריך להיות מרגש ששל כרחוק אתה חי, כיון שבהיותו נשמה בגוף נמצא הוא ברצוא תמיד למעלה.

And more specifically one may say, that in the matter of the month (lunar calendar), both aspects of ratzo and shov are emphasized—“And you shall be missed, for your seat will be empty”: the diminution of the moon (“your seat will be empty”) reflects its nullification, which comes from its ratzo to receive (the sun’s light—the light of the mashpia), and since it is preoccupied with absorbing, it does not emit; this then leads to the renewed birth of the moon (“you shall be missed”)—the shov state, a renewed revelation of the moon’s light to illuminate the earth.

ובפרטיות יותר יש לומר, שבהענין דחדש (לבנה) [לשנם בהדגשה שני הענינים דרצוא ושוב - "ונפקדת פי יפקד מושבך": מעוט הלבנה ("יפקד מושבך") מורה על בטילה, שבא מצד הרצוא שלה לקבל (אור השמש, אור המשיע), ואידי דטריד למיבלע לא פליט - (=היות וטריד לבלע - לא פולט); וזה מביא אחר־כך למולד הלבנה מחדש ("ונפקדת") - בבחינת שוב, גלוי]. אור הלבנה מחדש, להאיר על הארץ.

(ט)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

In light of the above, we can also understand the connection to the Festival of Redemption, the 12th–13th of Tammuz, which is blessed and begins within the first three days of this Shabbos—the tenth of Tammuz: The power to effect the revelation of “seven” and “ten” in the world comes from first doing so in Torah—since “the Holy One, blessed be He, looked into the Torah and created the world; a human looks into it—the Torah—and sustains the world.”	על־פי הנזכר לעיל תובן גם השיכות עם חג הגאולה, י"ב־י"ג תמוז שמתברר ובא בתוך חג ימים ראשונים דשבת זו, עשירי בתמוז: הכח לפעל את הגלוי דשבעה ועשרה בעולם בא מזה שעושים זאת קודם בתורה, כיון שקדש אברהם הוא אסתכל באורייתא ובא עולם, בר נש מסתכל בה באורייתא ומקיים עולם.
As explained above (section 4), the Torah includes two levels: the Written Torah and the Oral Torah (including words of Kabbalah). The Written Torah was given from above, and thus it speaks openly and primarily gives the power to reveal the revealed good and the perfection of the world as it comes from above (<i>shevi'i</i>). The Oral Torah was primarily developed through the work of man, and therefore it speaks primarily from the perspective of enabling the revelation of the hidden good and the perfection of the world that is brought about through avodah from below.	דבר לעיל (סעיף־ד), שבתורה ישנן שתי הדרגות: תורה שבכתב ותורה שבעל־פה [וכולל דברי מבלה]. תורה שבכתב נתנה מלמעלה, ולכן מדבר שם בגלוי והיא נותנת בעקר את הכח לגלות את הטוב הגלוי ושלמות הבריאה מצד למעלה (שביעי). ותורה שבעל־פה נתחדשה בעקר על־ידי עבודת האדם, ולכן מדבר שם והיא נותנת בעקר את הכח לגלות את הטוב הנעלם ושלמות הבריאה שנפעלת על־ידי עבודת המטה.
More specifically, this is the difference between the revealed aspect of Torah and the inner dimension of Torah—the <i>body</i> of Torah and the <i>soul</i> of Torah: The revealed Torah primarily explains the halachos, how one must behave in practical action, relating mainly to the revealed side—the body—of the Jew and of the world. This connects the Jew (and the world) with the revealed aspect of the Holy One, blessed be He—Elohus that is relative to the world.	ובפרטיות יותר זהו החלוק בין נגלה דתורה ופנימיות התורה, גופא דאורייתא ונשמתא דאורייתא: נגלה דתורה מגלה בעקר את ההלכות איך צריכים להתנהג במעשה בפעל, הקשור בעקר עם החלק הגלוי – הגוף – של יהודי ושל העולם, וזה מקשר את היהודי (ואת העולם) עם בחינת גליא דקדושא־בריה הוא (אלקות שבערך לעולם).
The inner dimension of Torah speaks primarily of the inner essence and soul—of man and of the world—and through this one connects with the concealed aspect of the Holy One, blessed be He—Elohus that is completely beyond the world.	פנימיות התורה מדברת בעקר אודות הפנימיות והנשמה - דהאדם ודעולם, ועל־ידי־זה מתקשרים עם בחינת סתים דקדושא־בריה הוא (אלקות שלמעלה לגמרי מעולם).
From this we understand that the power to reveal the revealed good in the world (<i>shevi'i</i>) comes primarily through the revealed Torah, and the power to reveal the inner good (<i>asara</i>)—even the most hidden good (in the “hidden kindnesses”) through a fast day or similar experiences—comes through the inner dimension of Torah.	ומזה מובן, שהכח לגלות את הטוב הגלוי בעולם (שבעה) הוא בעקר על־ידי גליא דתורה, והכח לגלות את הטוב הפנימי (עשרה), עד הטוב הנעלם (בהסתרים הנסתרים) בתענית וכיצא־בנה - הוא על־ידי פנימיות התורה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

As we observe in practice: Through understanding the inner and soul-level of the matter, one is able to perceive the hidden good—even if it is not externally visible, or even if the opposite appears entirely (the opposite of good).	וּכְפִי שְׂרֹאִים בְּפֶעַל, שְׁעֲלֵי יְדֵי הַבִּנְת פְּנִימִיּוֹת וְנִשְׁמַת הַדְּבָר, יְכוּלִים לְרֹאוֹת שֶׁם גַּם אֶת הַטּוֹב הַנִּצָּעֵלָם, אֲחֶי-עֲלֵי-פִי שֶׁבְּגִלּוֹי אֵין רוֹאִים זֹאת, אוֹ שְׂרֹאִים הַהֶפֶךְ (לְגַמְרֵי הַהֶפֶךְ הַטּוֹב).
Based on this, one can say: Although the Oral Torah in general was revealed through the work of man below, this applies with even greater force to the revelation of the inner dimension of Torah—since to reveal the “most hidden of the hidden” level of the Holy One, blessed be He—and the Torah (and through this, Him)—which was not openly given below, it requires specifically the toil of human avodah. (This parallels the advantage of the second Tablets over the first, and more broadly—the Oral Torah over the Written Torah.)	וְעַל-פִּי-זֶה יֵשׁ לוֹמַר, שֶׁהִגַּם שְׁתוּרָה שֶׁבְּעֲלִי-פֶה בְּכָל-לוֹת נִתְגַּלְתָּה עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם לְמַטָּה, הִרְיָזָה בְּהַדְגָּשָׁה יִתְרָה בְּהַגְלִי דְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה - כִּינּוֹן שֶׁבְּכָדֵי לְגִלוֹת אֶת בְּחִינַת סִתְיִם הַסִּתְיִם דְּקִדְשָׁא-וְאוֹרֵי-תֵא (וְעַל-יְדֵי-זֶה - בְּרִיף הוּא), שֶׁלֹּא נִתְּנָה בְּגִלּוֹי לְמַטָּה - זְקוּקִים דְּוָקָא לְיִגְיעָה דְּעֲבוֹדַת הָאָדָם [עַל-דֶּרֶךְ הַמַּעֲלָה דְּלוֹחֹת שְׁנִיּוֹת לְגַבִּי לֹחֹת רִאשׁוֹנוֹת, וּבְכָל-ל - דְּתוֹרָה שֶׁבְּעֲלִי-פֶה לְגַבִּי תוֹרָה-שֶׁבְּכָתָב].
And this is one of the reasons why the revelation of the inner dimension of Torah (the three mochin—Keini, Kenizi, and Kadmoni—that will be added in the future) comes specifically through the avodah during the long exile (which is incomparably longer than the Egyptian exile, which brought about the revelation of the revealed Torah at the Giving of the Torah); and a foretaste of this ("those who taste it merit life") occurs in these final generations (specifically) of exile—beginning with the command to reveal this wisdom in the time of the Arizal, then through the spreading of the wellsprings outward by the Baal Shem Tov, and afterward through their enclothing in Chochmah, Binah, and Daas (in a way of “they will be sustained”) through the Chassidus of Chabad, as taught by the Alter Rebbe and our Rebbeim who succeeded him. And in every generation there is an increase in the revelation of the inner dimension of Torah, and beyond that—the secrets of Torah (as will be explained below).	וְזֶהוּ אֶחָד הַטְּעָמִים לָכֵן שֶׁהַגְלִי דְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה (הַג' מַחֲיוֹן (קִינִי קִנְזִי וְקַדְמוֹנִי) שֶׁמִּתְוַסְּפִים לְעֵתִיד לְבוֹא) בָּא דְּוָקָא עַל-יְדֵי הָעֲבוֹדָה בְּאַרְיִכוֹת הַגְּלוּת הַזֶּה" (שְׁאֲרֹךְ שֶׁלֹּא בְּעֶרְךָ מְגִלוֹת מִצָּרִים שֶׁהִבִּיאָה לְגִלּוֹי דְּתוֹרָה הַנִּגְלִית בְּמִתְן תּוֹרָה), וּמַעֲיִן זֶה ("טוֹעֲמִיהָ חַיִּים וְכוּ") בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים (דְּוָקָא) דְּגִלוֹת, הַחֵל מִמַּצָּנָה לְגִלוֹת זֹאת הַחֻקָּה" בְּזִמְנוֹ הָאֲרִיז"ל, וְאַחֲרֵי-כֵן בְּאֶפְסוֹ ד' יְפוּצוֹ מַעֲיִנִיתִיהָ חוּצָה" עַל-יְדֵי הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב, וְאַחֲרֵי-כֵן - בְּהִתְלַבְּשׁוֹת בְּחֻקָּה בִּינָה וְדַעַת (בְּאֶפְסוֹ ד' יִתְפַּרְנְסוּן") עַל-יְדֵי תּוֹרַת חֲסִידוֹת חַב"ד דְּאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן וְרַבְתֵּינוּ נִשְׁיָאִינוּ מִמְּלֵאֵי מְקוֹמוֹ, וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר מִתְוַסֵּף יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּהַגְלִי דְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְיִתְרָה מִנֶּה - סוּדוֹת (הַתּוֹרָה) (בְּדִלְקָמֶן).
One might ask: Since with each generation there is a descent in spiritual stature—"If the earlier ones were like angels, we are like people; and if they were like people, we are like donkeys"—and all the more so in the final generations, in the time of the “heels of Moshiach,” how is it possible that <i>specifically now</i> there is the most expanded revelation of the inner dimension of Torah—more than in the earlier generations?!	דְּלִכְאוּרָה, אֲפָשֶׁר לִשְׁאֹל: כִּינּוֹן שֶׁמְדוֹר לְדוֹר מִתְוַסֵּף בְּיָרִידַת הַדּוֹרוֹת, אִם רִאשׁוֹנִים בְּנֵי מְלָאָכִים אֲנוּ בְנֵי אֲנָשִׁים, וְאִם רִאשׁוֹנִים בְּנֵי אֲנָשִׁים אֲנוּ וְכוּ", וְעַל-אֲחַת-כַּמָּה וְכַמָּה בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים דְּעֻקְבָּתָא דְּמִשְׁיָחָא - כִּי צִדַּד יִתְכּוֹן שְׁדוּקָא אֲזַ נִתְגַּלְתָּה, וּבְהִרְחָקָהּ, דְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, יוֹתֵר מִבְּדוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

The explanation: It is <i>specifically</i> through avodah from below that one reveals the hidden matters—even more than what existed in a revealed way from the outset. As said above, it is specifically through the work of man that the revelation of the three mochin (ten lands) occurs—things not revealed in creation on its own (even in being a creation of the Holy One, blessed be He), until reaching the elevation of “These are the offspring of Peretz,” which is higher than “These are the generations of the heavens and the earth in their creation.”	והבאור בזה: דוקא עלי ידי העבודה למטה מגלים את הענינים הסתומים (יותר מכפי שישנם בגלוי מעד-עצמם). על-דרך האמור לעיל, שדוקא עלי ידי עבודת האדם נעשה הגלוי דג' המוחין (עשר ארצות), הענינים שלא נמצאים בגלוי בהבריאה מעד-עצמה (אפלו בהיותה בריאה של הקדוש-ברוך-הוא), עד העלוי ד' אלה תולדות פרץ", שלמעלה מאלה "תולדות השמים והארץ בהבראם".
And similarly it is understood that it is <i>specifically</i> through avodah in the darkness of exile—and especially in the later generations, when the darkness itself stimulates a stronger avodah of the person—that the wellsprings of the inner Torah are revealed. Therefore, with each generation the revelation increases further—<i>specifically</i> due to the descent in each generation.	ועל-דרך-זה מוכן, שדוקא עלי ידי העבודה בחשך הגלות, ובפרט בדורות האחרונים – שהחשך מעורר יותר עבודת האדם מתגלים המעיינות דפנימיות התורה. ולכן מתוסף בזה בכל דור ודור, דוקא עלי ידי הירידה שבכל דור.
(י)	
And with this, we can understand the connection of this Shabbos—the tenth of Tammuz—with the Festival of Redemption.	ובזה תובן השיכות דשבת זה, עשירי בתמוז, עם חג הגאולה.
It is well known that through the imprisonment and redemption of the 12th–13th of Tammuz, there was a great increase in the spreading of the wellsprings outward. So much so that this (the imprisonment and redemption) led to the release of the Baal HaGeulah from that country, and—after a series of events—his arrival in the lower half of the globe. This further increased the revelation of the inner dimension of Torah, in a manner of spreading it even greater than in the generations prior, until it reached every corner of the world—even to “outside” from which there is no further “outside.”	ידוע שעלי ידי המאסר והגאולה די"ב-י"ג תמוז נתוסף בהפצת המעיינות חוצה, עד שזה (המאסר והגאולה) הביא ליציאת בעל הגאולה מהמדינה ההיא, ולאחר השתלשלות - בואו לחצי כדור התחתון", שזה הוסיף בהגלוי דפנימיות התורה, באפן דהפצה אפלו לגבי ההפצה בדורות שלפני זה, עד שזה מגיע בכל קצוי "תבל, עד בחוצה שאין חוצה ממנו".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

The revelation of the inner dimension of Torah has continued in a state of ongoing influence (since the time of the redemption)—through the students and students of the students of the Baal HaGeulah, my father-in-law, the Rebbe, leader of our generation. And “the Nasi is everything” (הנשיא הוא הכל)—he gives strength to all Jews of this generation, especially through his students who merited to see him with physical eyes, face to face (and in addition, by all, “their mazal sees,” and the vision of the face of the Tzaddik and Nasi of the generation has an impact on those who see it, until it becomes engraved and reflected in them what they saw, including primarily in their mission of “Your wellsprings shall spread outward”), in a way that continues to expand from year to year—especially in the most recent years.	והגלוי דפנימיות התורה נמשך באפן דפועלה נמשכת (מזמן הגאולה) - על ידי תלמידיו ותלמידי תלמידיו דבעל הגאולה, כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו, והנשיא הוא הכל - הוא נותן כח לכל בני ישראל (הכל) דדור זה, ובפרט על ידי תלמידיו שזכו לראותו בעיני פנים אל פנים (נוסף לזה שאצל כלם הרי מזליהו חזי וראית פני הצדיק ונשיא הדור פועלת בהרואים, עד שגבר ומשתקף בהם מה שהם ראו, כולל ולכל לראש - בפעולתם דפועל מעינתו חוצה, ובאפן שהולך ומתפשט משנה לשנה, ובפרט בשנים הכי אחרונות - כפי שרואים בפועל, שבשנים האחרונות זכינו והדפיסו ומדפיסים הלאה רבוי גדול דמאמרי חסידות שהיו עד עתה בכתב יד ובגלוי רק ליחיד סגלה, עד גם ענינים שהיו עד עתה גנוזים מקלם, ונדקא עכשו מדפיסים אותם והם מתפרסמים לכל
[And fortunate is the portion and great is the merit of all those, and their descendants, who engaged and continue to engage in the printing of these sefarim—whether through their financial support or physical efforts, etc.]	ואשרי חלקם וגדול זכותם של כל אלו ושל יוצאי תלציהם שיהיו שהתעסקו וממשיכים להתעסק בהדפסת הספרים, על ידי סיוע בממון, או טירחא בגופם [וכיוצא בזה]
And the revelation of the inner dimension of the Torah and the secrets of Torah gives the power to reveal even that which is above the bounds of the world (aspect of ten), as is known...	והגלוי דפנימיות התורה וסודות התורה - נותן את הפח לגלות בעולם גם את הענינים שלמעלה מגדרי העולם... (בחינת עשר), כידוע
...that through the revelation of Chassidus Chabad in general, which explains Chassidus in human intellect—even in the intellect of the animal soul—and especially as this has increased in recent generations, one receives unique power to make worldly matters into vessels for G-dliness. Until the world itself becomes a dwelling for Him in the lowest realms—such that within the reality of the world (seven), there will be a revelation of G-dliness that is above the world (ten), up to His very Essence.	שעל ידי גלוי תורת חסידות חב"ד בכלל, המסבירה... חסידות בשכל האדם עד בשכל דנפש הבהמית, ובפרט כפי שנתוסף בזה בדורות האחרונים, מקבילים כח מיוחד לעשות מעניני העולם כלים לאלקות, עד שהעולם יעשה דירה לו יתברך בתחתונים - שבמציאות העולם (שבעה) יהיה הגלוי באלקות שלמעלה מעולם (עשרה), עד עצמותו יתברך

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

And this is further emphasized this year, when the Festival of Redemption is blessed from the Shabbos of the tenth of Tammuz, and it is Shabbos Parshas Chukas—which alludes to the fusion of the two aspects of “seven” and “ten” (Ratzoh and Shov), Divinity within the world and Divinity beyond the world.	ובזוה מתוסף עוד יותר בקביעות שנה זו, כשחג הגאולה מתברך משבת עשירי בתמוז, ושבת-פרשת חקת - שמרמז על חבור שני הענינים דשביעי ועשירי (רצוא ושוב), אלקות שבעולם ואלקות שלמעלה מעולם.
Until it becomes an immediate preparation for the true and complete Redemption—as it is known that through spreading the wellsprings outward we bring the coming of the Master, the King Moshiach, when there will be the full integration of “seven” and “ten”: both the perfection of the world as it is from the perspective of creation (the seven days of creation), and the renewal and completion of the world brought about through the work of man—“These are the offspring of Peretz”—and the fusion of these two qualities together.	עד שנה נעשה הכנה מיד לגאולה האמתית והשלמה כידוע שעל-ידי הפצת המעינות חוצה מביאים את אתי מר" דא מלכא משיחא - כששתיהן שלמות החבור דשביעי ועשירי: הן מעלת ושלמות העולם כפי שהוא מצד הבריאה (בשבעת ימי בראשית), והן חדוש ושלמות הבריאה שגפועל על-ידי עבודת האדם - אלה תולדות פריץ", וחבור שתי המעלות יחד.
(יא)	
From everything, one must derive a personal lesson and instruction in the service of Hashem (as taught in the well-known teaching of the Baal Shem Tov), and how much more so from something that is based on Torah—specifically the fusion of a day of the week and a day of the month, and especially on this day—the seventh day of the week and the tenth day of the month.	מכל דבר צריכים להוציא למוד והוראה - פרטית בעבודת השם (כתורת הבעל-שם-טוב הידועה), ועל-אחת-כמה וכמה מקביעות על-פי תורה - החבור דיום בשבוע ויום בחודש, ובפרט ביום זה - יום השביעי בשבוע ויום העשירי בחודש.
One of the lessons in this is: Each day, every single Jew must engage in a twofold avodah: (a) the avodah of “days of the week,” to impact the reality of the world and reveal Elokus within it; (b) the avodah of “days of the month,” to bring renewal into creation, more than what exists in it inherently.	אחד הלימודים בזה: בכל יום צריכה להיות אצל כל-אחד ואחד מישוראל עבודה כפולה - (א) העבודה דימי השבוע, שיפעל במציאות העולם, וישם יגלה אלקות, (ב) העבודה דימי החודש, שיפעל חדוש בהבריאה, יותר ממה שיש בה מעד- עצמה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

These two modes of avodah are reflected in the daily routine of a Jew, immediately at the start of the day: in the Modeh Ani that a Jew says right upon awakening, he expresses thanks for two things: (a) “that You have returned my soul to me”—that Hashem returned to him the very same soul (which he had yesterday, the day before, etc.). That is, this relates to the natural order by which Hashem conducts each Jew (and similarly every person) every morning. Accordingly, this also aligns with the Jew’s service—carried out in a regular, natural order.	ואת שתי עבודות אלו רואים בסדר עבודתו של יהודי בכל יום, ומיד בתחלת היום: במוֹדֵה אֲנִי לִפְנֵיךְ (שִׁיְהוּדִי אוֹמֵר מִיד כְּשֶׁנֶּעוֹר מִשְׁנָתוֹ) הוּא מוֹדֶה עַל שְׁנֵי עֲנִינִים: (א) שֶׁהִחְזִירָה בִּי נִשְׁמָתִי – שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא הִחְזִיר לּוֹ אֶת נִשְׁמָתוֹ (שֶׁהִיָּתָה לוֹ אֶתְמוֹל, שְׁלֹשׁוֹם וְכו'). דְּהִינּוּ, שֶׁנֶּה קָשׁוּר עִם הַסֵּדֶר הַטֻּבְעִי כִּפִּי שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא מְתַנְהֵג עִם כָּל-אִתְּד וְאִתְּד מִיִּשְׂרָאֵל (וְעַל-דִּרְגוֹתָהּ עִם כָּל אֶדָם) בְּכָל בִּקּוּר. וּבִהְתַּאֵם לָזֶה הִיא גַם עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל הַיְּהוּדִי – שְׁעוֹשָׂה עֲבוֹדָתוֹ עַל-דִּרְגוֹת הַרְגִּיל, בְּסֵדֶר הַטֻּבְעִי.
(b) “Great is Your faithfulness” alludes to the revelation of Elokus that is “great,” beyond measure and limitation (of the natural and regular order). This is meant to arouse in the Jew—measure for measure—an avodah of “greatness,” beyond his regular pattern.	(ב) רַבָּה אֲמוּנָתְךָ מְרַמֵּז עַל גְּלוּי אֱלֻקוֹת שֶׁהוּא רַבָּה, לְמַעַלָּה מִמִּדָּה וְהַגְבָּלָה (דְּהַסֵּדֶר הַטֻּבְעִי וְהַרְגִּיל). וְזֶה צָרִיךְ לַעֲרוֹר בַּיְהוּדִי – מִדָּה כְּנֻגַּד מִדָּה – עֲבוֹדָה בְּאִפְסוֹ דְּרַבָּה, לְמַעַלָּה מִרְגִּילוֹת שְׁלוֹ.
In more general terms, these two aspects are reflected in the sequence of the morning blessings: First, one recites the blessings connected with how Hashem conducts the world (within the garments of nature)—“Who gives the rooster understanding to distinguish between day and night,” “Who opens the eyes of the blind,” “Who releases the bound,” etc. Afterwards, one recites the blessing over Torah (and continues with sections from Written Torah and Oral Torah)—for Torah precedes the world in stature.	וּבְכָלִּלוֹת יוֹתֵר מִשְׁתַּקְפִּים שְׁנֵי עֲנִינִים אֵלּוּ בְּהִמְשָׁךְ בְּרִכּוֹת הַשַּׁחֲר: תְּחִלָּה אוֹמְרִים בְּרִכּוֹת הַקְּשׁוּרוֹת עִם הָאִפְסוֹ שְׁבוּ הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם (בְּלִבּוּשֵׁי הַטֻּבְעִי) – הַנּוֹתֵן לְשִׁכּוּי בִּינָה לְהִבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, פּוֹקֵחַ עוֹרִים, מַתִּיר אֲסוּרִים, וְכו'. אַחֲרֵיכֶן אוֹמְרִים אֶת בְּרַכַּת הַתּוֹרָה (וּבְהִמְשָׁךְ לָזֶה אוֹמְרִים חֻלְקִים מִתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל-פֶּה) – שֶׁתּוֹרָה קֹדֶמָה (בְּמַעַלָּה) לְעוֹלָם.
And likewise, within a Jew there are, in general, two modes of service, beginning from within himself (for “man is a miniature world”): the avodah of refining the body and his portion in the world, which is related to the limitations of the natural order (seven); and the avodah of revealing the soul, and avodah in Torah study and mitzvah observance, which transcends the limits of the world (ten).	וּכְמוֹ-כֵן יִשְׁנָם אֶצֶל יְהוּדִי בְּכָלִּלוֹת שְׁנֵי אִפְסֵי עֲבוֹדָה, הַחֵל מִעַצְמוֹ (עוֹלָם קָטָן זֶה הָאֶדָם) – הָעֲבוֹדָה דְּבִרְוּר הַגּוּף וְחֻלְקוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁקָּשׁוּר עִם הַהִגְבָּלוֹת דְּטֻבְעֵי הָעוֹלָם (שְׁבִיעִי), וְהָעֲבוֹדָה דְּגְלוּי הַנִּשְׁמָה, וְעֲבוֹדָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּקְיוּם הַמִּצְוֹת, שֶׁלְּמַעַלָּה מִהִגְבָּלַת הָעוֹלָם ((עֲשִׂירִי)).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

This is plainly understood: even a small child understands that he has two parts—body and soul. His body lives through natural means, by eating and drinking, and generally functions according to the natural order of the world. His soul, on the other hand, is hidden—he doesn't see it with his eyes—but he feels and understands that he possesses a power beyond the physical, a spiritual force that gives him life.	כמוכן גם בפשטות: אפלו ילד קטן מבין שיש לו שני חלקים – גוף ונשמה. גופו חי בדרך הטבע על-ידי אכילה ושתיה, ומתנהג בכלל על-פי הסדר הטבעי והעולם. ונשמתו מסתרת מעד-עצמה (אין הוא רואה אותה בעיניו), אבל הוא מרגיש ומבין שיש בו כח על-גופני (רוחני) שמחיה אותו.
The child also understands that since the body is physical, and is seen with his eyes, it has a finite size and needs a specific measure of food and drink to survive. The soul, however—which is spiritual (a literal “part of G-d Above”)—has no physical limits. He thus understands that the work done with the body to make it serve Hashem is within bodily and worldly limitations, but avodah with the soul is not bound by these limitations.	הילד גם מבין, שגופו – בהיותו דבר גשמי, אותו הוא רואה בגלוי בעיניו הוא מגבל במדה מסוימת, ודורש מדה מסוימת של מאכל ומשקה בכדי שיהיה. מה-שאי-כן לנשמתו – שהיא רוחניות (חלק אלוהי ממעל ממש) – אין הגבלות גשמיות. ולכן הוא מבין, שהעבודה שעושה עם גופו, שהגוף יעבד את הקדוש-ברוך-הוא – קשורה עם הגבלות הגוף והעולם. והעבודה שעושה עם נשמתו, היא ללא הגבלות אלו.
So too, within the soul itself there are two general levels: the inner and outer dimensions of the soul. Even a child understands that with matters that touch his soul, some things penetrate his innermost self (and he pursues them with great passion), while others touch only the outer layer of his soul (and he might forget them entirely).	וכמו-כן בהנשמה עצמה – ישנן דרגות ובכללות, שתי דרגות: פנימיות הנשמה וחיצוניות הנשמה. כפי שגם ילד מבין, שדברים שנוגעים לו בנפש – ישנם דברים שנוגעים בפנימיות נפשו (והוא רודף אחריהם בתקף רב), ודברים שנוגעים רק בחיצוניות נפשו (אין הוא רודף אחריהם, ועד שיכל לפעמים לשכח אודותם).
Similarly in one's avodah with the two parts of the soul: the outer soul is associated with limitation and measure, in contrast to the inner soul, whose avodah is above limitation and measure.	וכמו-כן בעבודתו בשני חלקי הנשמה – חיצוניות הנשמה קשורה עם מדידה והגבלה, בערך להעבודה. דפנימיות הנשמה, שהיא למעלה ממדידה והגבלה.
Similarly, in one's avodah in Torah and mitzvos themselves, there is the distinction between the body of Torah (nigleh, the revealed Torah), which has measure and bounds, and the soul of Torah (pnimiyus haTorah), which transcends measure and limitation.	על-דרך-זה הוא גם בעבודתו של יהודי בתורה ומצוות-עצמם ישנו החלוק בין גופא דאורייתא (נגלה תורה), שיש לו מדידה והגבלה, ונשמתא דאורייתא (פנימיות התורה), שהיא למעלה ממדידה והגבלה.
Even within pnimiyus haTorah itself, there is “soul of Torah” (razin) and “soul of the soul of Torah” (razin d'razin).	וכמו-כן בפנימיות התורה גופא ישנה נשמתא דאורייתא (רזין) ונשמתא דנשמתא דאורייתא (רזין דרזין).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

Likewise with mitzvos: there is the body of the mitzvah—the physical performance of the mitzvah—and the soul of the mitzvah—the intention behind the mitzvah (including fulfilling the mitzvah beyond the letter of the law).	ועל־דָּרְדֹרֶה בְּמִצְוֹת יִשְׁנוּ גּוֹף הַמִּצְוָה מַעֲשֵׂה הַמִּצְוָה, וְנִשְׁמַת הַמִּצְוָה - כּוּוֹנֶנֶת הַמִּצְוָה (וְעַל־דָּרְדֹרֶה זֶה קִיּוּם הַמִּצְוָה בְּאִפֶּן דִּלְפָּנִים מְשׁוּרֵת הַדִּין).
In all these areas, the aforementioned lesson applies—that each and every day must include both dimensions of avodah, and the fusion of both together: both the avodah with the body and with the soul, both the study of nigleh and pnimiyus haTorah, both the physical performance of mitzvos and their inner intention—and they must be done together.	וּבְכָל עֲנִינִים אֵלּוּ יִשְׁנוּ הַלְמוּד הַנִּזְכָּר לְעִיל - שְׂכָכֵל יוֹם וַיּוֹם צָרִיכִים לְהִיּוֹת שְׁנֵי עֲנִינֵי הָעֲבוּדָה, וְחִבּוּר שְׁנֵיהֶם יַחַד - הֵן הָעֲבוּדָה עִם הַגּוֹף וְהֵן עִם הַנִּשְׁמָה, הֵן בְּלִמּוּד נִגְלָה דְּתוֹרָה וְהֵן בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוּת הַתּוֹרָה, הֵן קִיּוּם מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת וְהֵן כּוּוֹנֶנֶת הַמִּצְוֹת, וּבְאִפֶּן שְׁעוֹשִׂים אֶת שְׁנֵיהֶם יַחַד.
(יב)	
And regarding practical action—especially as we stand close to the Festival of Redemption on the 12th–13th of Tammuz, in which there was an increase and renewal in the dissemination of Torah and Judaism and the spreading of the wellsprings outward—one can propose:	וּבְנוּגַע לַפְעַל - וּבִפְרָט בְּעִמְדָנוּ בְּסִמְכוֹת לַחַג הַגָּאֻלָּה דִּי"ב-י"ג תַּמּוּז, שָׁבוּ נִתְחַסְפָּה הוֹסְפָה וְחִדּוּשׁ בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה וְהַיְהוּדוּת וְהַפְצַת הַמַּעְיָנוֹת חוּצָה - יֵשׁ לְהַצִּיעַ
In addition to each person's fixed daily Torah learning schedule—each individual should add each day (each according to their own level) a designated learning session in both the revealed aspect of Torah and in the inner dimension of Torah—at least one topic in each for contemplation. Especially: a subject that unites nigleh and Chassidus together—that is, both the simple explanation according to the revealed Torah along with the inner dimension and interpretation of the matter. As we find especially in the Torah teachings of our Rebbes and leaders that have been printed—especially in recent times.	נוֹסָף עַל הַשְׁעוּרִים הַקְּבועִים בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה שִׁישׁ לְכָל־אֶחָד בְּכָל יוֹם - יוֹסִיפוּ בְּכָל יוֹם (כָּל חַד לַפּוֹם שְׁעוּרָא דִּילָהּ) לְמוּד מִיחָד לְלַמֵּד עֲנִין בְּנִגְלָה דְּתוֹרָה וְעֲנִין בְּפְנִימִיּוּת הַתּוֹרָה - עַל־כָּל־פְּנִימִים עֲנִין אֶחָד לְעִיּוּנָא בְּכָל אֶחָד מֵהֶם, וּבְמִיחָד - עֲנִין שְׂכוּלָל אֶת הַחִבּוּר דְּנִגְלָה וְחִסְדִּיּוּת בִּיחָד, דְּהִינּוּ, הֵן הַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט בְּזֶה עַל־פִּי נִגְלָה בִּיחָד עִם הַבְּאוּר בְּזֶה בְּפְנִימִיּוּת הָעֲנִינִים. וְכַפִּי שְׁמַצִּינוּ בְּמִיחָד בְּדַבְרֵי תוֹרַת רַבּוֹתֵינוּ נִשְׁאִינּוּ שְׁנִדְפָּסִים בְּפָרִט לְאַחֲרוֹנָה
And likewise, increase in the fulfillment of mitzvos with hiddur (enhancement), with special emphasis on adding intention (kavanah) in mitzvah observance—that there should be a focused emphasis that together with the actual fulfillment of the mitzvah, there should also be full intention (even in mitzvos where intent is not halachically mandatory), each according to their ability. Also: fulfillment of mitzvos in a manner that is “lifnim mishuras hadin” (beyond the letter of the law)—especially the mitzvah of tzedakah.	וּכְמוֹ־כֵן יוֹסִיפוּ בְּקִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּהַדּוּר, וּבְהַדְגָּשָׁה - עַל־יְדֵי הוֹסְפָה בְּכוּוֹנֶנֶת הַמִּצְוָה, לַתַּת הַדְגָּשָׁה מִיחָדָת שְׂבִיחָתָה עִם קִיּוּם הַמִּצְוָה בְּפַעַל יְהִיָּה בְּזֶה גַם אִפְלוּ בְּנוּגַע לַמִּצְוֹת בְּהֵן אֵין הַכּוּוֹנֶנֶת לְעַכּוּבָא אֶת כּוּוֹנֶנֶת הַמִּצְוָה בְּשִׁלְמוּת (כָּל חַד לַפּוֹם שְׁעוּרָא דִּילָהּ), וְגַם - בְּקִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּאִפֶּן דִּלְפָּנִים מְשׁוּרֵת הַדִּין. כּוּלָּל וּבְמִיחָד בְּמִצְוַת הַצְדָּקָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

And although in tzedakah the giver's intention is technically irrelevant, it is known that the mitzvah is more complete when done with a pleasant demeanor, etc.—so one should ensure to increase both in the physical giving of tzedakah (in quantity), together with adding the soul of the mitzvah—the intent—and with a pleasant face.	וְהָגַם שְׂבָצָדָקָה לֹא נִוְגַע בְּנֵת הַנּוֹתָן, אָבָל הָרִי יָדוּעַ שֶׁהַמִּצְוָה הִיא בְּשִׁלְמוֹת יְתֵרָה כְּאִשֶּׁר עוֹשִׂים אוֹתָהּ בְּסִכּוֹר פָּנִים יְפוֹת וְכוּ'. שֶׁיִּדְאָגוּ לְהוֹסִיף הֵן בְּנִתְיִנַּת הַצָּדָקָה כְּפֻעַל (בְּכַמּוּת), בְּיַחַד עִם הוֹסְפָה בְּהַנְשָׂמָה "דְּמִצְוָה זוֹ - הַכּוֹנֶנָה, וּבְסִכּוֹר פָּנִים יְפוֹת
And in a similar manner, this applies also to tzedakah in speech—by giving good advice to another person, and by speaking well of another person. And tzedakah in thought—by thinking good thoughts about another.	וְעַל-דִּדְרָדָּנָה גַּם בְּצָדָקָה בְּדַבּוּר - עַל-יְדֵי נְתִינַת עֲצָה טוֹבָה לַזּוּלָּת, וּלְדַבֵּר טוֹב עַל הַזּוּלָּת, וּצָדָקָה בְּמַחְשָׁבָה - עַל-יְדֵי מַחְשָׁבָה טוֹבָה עַל הַזּוּלָּת
And in all of this—in addition to one's personal practice—one must influence others in this as well, until the fulfillment of “And you shall love your fellow as yourself,” meaning that they too should act in all the aforementioned particulars.	וּבְכָל זֶה - נִוְסָף עַל פְּעֻלַּת עֲצָמוֹ בְּזֶה, לְהַשְׁפִּיעַ בְּזֶה גַּם עַל אֲחֵרִים, עַד וְאַהֲבַת לְרַעְיָה כְּמוֹד, שֶׁגַּם הֵם יַעֲשׂוּ כֵךְ. בְּכָל הַפְּרָטִים הַנִּזְכָּרִים-לְעֵיל
(יג)	
And in connection with the Festival of Redemption itself—it is appropriate to make all the proper preparations to organize <i>farbrengens</i> in connection with the Festival of Redemption, in every place and locale, on the suitable day according to the conditions of that place—on the twelfth of Tammuz, or the thirteenth of Tammuz, or on both days, or even on the days following—especially on Shabbos.	וּבִקְשׁוֹר עִם חַג הַגָּאֻלָּה עֲצָמוֹ - לַעֲשׂוֹת גַּם אֶת כָּל הַהֶכְנָוֹת הַמִּתְאֵימוֹת לְסִפּוֹר הַתּוֹעֲדוֹת בִּקְשׁוֹר עִם חַג הַגָּאֻלָּה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם בְּיוֹם הַמִּתְאֵים לְפִי תִנְאִי הַמְקוֹם - בְּיוֹם דִּ"ב תַּמּוּז, אוֹ י"ג תַּמּוּז, אוֹ בִּשְׁנֵי הַיָּמִים, אוֹ גַּם - בִּימֵים שְׁלֹאֲחֵרֵי זֶה, וּבִפְרָט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
<i>Farbrengens</i> in which many Jews gather together, and each one helps his fellow, encouraging one another to take on good resolutions in increased matters of Judaism, Torah, and mitzvos—especially in spreading Torah and Judaism and spreading the wellsprings outward.	וְהַתּוֹעֲדוֹת שֶׁבִּהְיוּ כַּמָּה וְכַמָּה מִיִּשְׂרָאֵל מִתְאַסְּפִים יַחְדָּו, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יַעֲזֹרוּ וְלֹאֲחִיו יֹאמְרוּ חֲזַק בְּקִבְלַת הַחֲלָטוֹת טוֹבוֹת בְּהוֹסְפָה בְּעֲנִיגֵי יְהוּדוּת, תּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ, וּבִפְרָט בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה וְהַיְהוּדוּת, וְהַפְצַת הַמְעֻנָּוֹת-חוּצָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

And may it be His will, that immediately and truly now—even before the Festival of Redemption—and how much more so before the Fast of the Seventeenth of Tammuz—redemption will already come, such that even before the beginning of the “Three Weeks,” these days will already be transformed into days of joy and happiness and festivals, through the true and complete Redemption by our righteous Moshiach—simply, the coming and revelation of Moshiach, a king from the house of David, who toils in Torah and observes mitzvos like his father David, compels all Israel to walk in it and strengthen it, and wages the wars of Hashem; and he will succeed, build the Beis Hamikdash in its place, and gather the dispersed of Israel—just as ruled by the Rambam.	ויהי רצון, שתכף ומיד ממש, עוד קדם חג הגאולה, ועל-אחת-כמה וכמה לפני יום שבועה עשר בתמוז – תבוא כבר הגאולה, באפן שלפני ההתחלה דבין המצרים יתפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים, בגאולה האמתית והשלמה עלי ידי משיח צדקנו תהיה בפשטות ביאת המשיח והתפשטות המשיח, מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו', ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' ויעשה ניצלים ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל – כפסקי דין הרמב"ם
And all of this is done in a manner of “Rambam” (an acronym of “Ravos Mofti B’Eretz Mitzrayim” / “He has wrought many wonders in the land of Egypt”), meaning that even while still in the confines and limitations of exile, “many wonders” are revealed—until it becomes the norm that when someone asks a Jew: “What was the most recent wonder you saw?”—he replies, “What do you mean ‘the last wonder’? There are already, and will continue to be, many wonders.” And “many” in the language of Torah means: more and more, without limit.	וכל זה נעשה באפן של - (רמב"ם ראשיי תבות) רבות מופתי בארץ מצרים, שעוד בהיותנו במצרים וגבולים דגלות, מתגלים רבות מופתי, ונעשה רבות מופתי, באפן שפאשר שואלים יהודי: מה היה המופת האחרון שראו? הוא משיב: מה פתאום האחרון? ישנם ויהיו עוד רבות מופתי, ורבות בלשון התורה פרושו יותר ויותר, עד בלי הגבלה
Until the true and complete Redemption happens immediately, as it is written: “As in the days of your exodus from Egypt, I will show you wonders”—wonders that will exceed even the wonders of Egypt, both in their quality and in their quantity.	ועד תכף הגאולה האמתית והשלמה, כמו- שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, נפלאות גם בערך לנפלאות במצרים – הן באיכות הנפלאות והן בכמות הנפלאות
And “they that lie in the dust shall awake and sing,” with the Baal HaGeulah among them and at their head, together with all the Jewish people—souls in healthy bodies—“our youth and our elders, our sons and our daughters,” flying with clouds of heaven to the Holy Land, to Jerusalem the holy city, to the holy mountain, and to the Third Temple, “a sanctuary, O Lord, which Your hands have established.”	והקיצו ורגנו שכני עפר, ובעל הגאולה בתוכם ובראשם ביחד עם כל בני ישראל --נשמות בריאות בגופים בריאים – ובנערינו ובזקנינו ובבנינו ובבנותינו, טסים עם ענני שמיא לארץ הקדש, לירושלים עיר הקדש, להר הקדש, ולבית המקדש השלישי, מקדש אדני כוננו ידיך

[NOTE Summary:

The Rebbe explains that when Shabbos the 17th of Tammuz is preceded by a Shabbos that is also the 10th of the month, it symbolizes a fusion of “seven” (Shabbos—the natural weekly cycle) and “ten” (the transcendent ten spheres, representing the power to renew and elevate). This union

Powered By: ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

signifies the capacity to draw down both revealed good (שבעה) and the concealed good (עשרה) through our Divine service. The breaking of the Luchos (which occurred on 17 Tammuz) is shown to hold within it a deeper good—the giving of the second tablets with more expansive Torah content—highlighting how descent leads to greater ascent.

This fusion is paralleled in the Torah portion of *Chukas*, whose central mitzvah—the Red Heifer—is itself a union of opposites: burning (ratzo) and purifying water (shov). Just as the Torah portion integrates these spiritual dynamics, so too must a Jew's life combine passionate yearning (ratzo) and grounded return (shov).

The Rebbe then transitions to the theme of redemption, connecting the dates of Yud-Beis/Yud-Gimmel Tammuz to the mission of the Frierdiker Rebbe to spread Torah and Chassidus outward. This mission, especially after his release and move to the Western Hemisphere, allowed the deepest secrets of Torah—pnimiyus haTorah—to be revealed in unprecedented ways. This spreading of Chassidus transforms the world itself into a dwelling for G-d. The Rebbe emphasizes that each person must join this effort by learning both Nigleh and Chassidus daily, and increasing in mitzvah performance with inner intention.

Finally, the discourse culminates in a call for immediate geulah, where the refinement of the seven (world) and the elevation of the ten (soul) combine to bring about the perfect fusion in the coming of Moshiach. The Rebbe describes this not as a hope, but as an imminent, physical reality: the Jewish people, together with the Baal HaGeulah, ascending to Yerushalayim with clouds of glory.

Practical Takeaway

- Each Jew should add daily study in both revealed Torah and Chassidus—even one idea from each.
- One should focus not only on *doing* mitzvos, but on *feeling* them—enhancing the intention (kavanah) behind them.
- Every individual can and must be a lamplighter, influencing others by word, thought, and deed—including kind speech, good advice, and charitable thought.
- Organize and attend farbrengens for Yud-Beis/Yud-Gimmel Tammuz to inspire and encourage one another toward spreading Torah and Chassidus with strength and joy.
- Prepare ourselves and the world by fusing action and inspiration, body and soul, for the geulah that is *meant to happen now*.

Chassidic Story

In the early 1940s, shortly after the Frierdiker Rebbe arrived in America, many doubted whether

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

the spiritual desolation of the West could become fertile ground for Chassidus. But one Shabbos in 770, after the Rebbe Rayatz delivered a maamar, a visitor approached the Rebbe (the future Lubavitcher Rebbe) and asked: “Do you truly believe you will spread Torah to the ends of the earth from this building in Brooklyn?”

The Rebbe replied with calm certainty: “Not only will it reach the ends of the earth, it *must*—for it is the task for which we were sent into exile.”

Decades later, Chassidus was being printed and taught in over 100 countries, even reaching behind the Iron Curtain, in underground classes in Soviet Russia. The very impossibility of the situation became the vessel for the most expansive revelation.

Source: Based on eyewitness recollections of Rabbi Yehuda Krinsky and Rabbi Leibel Groner.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse offers profound psychological insight into the integration of opposites within the human psyche. The duality of "seven" (nature, routine, embodiment) and "ten" (transcendence, renewal, soul) maps onto a fundamental therapeutic tension: the need to accept our grounded, structured lives while also reaching for meaning beyond them.

The idea that the breaking of the Luchos led to a deeper, more expansive version of Torah is emblematic of post-traumatic growth. What seems like a failure or rupture may contain the seed of an even more powerful revelation—if met with awareness and conscious effort. The Red Heifer’s paradox—using ashes to purify—is a metaphor for the alchemical power of pain when transformed. Our most fragmented places often become the sources of deepest healing.

The Rebbe’s emphasis on integrating both *ratzo* and *shov*—longing and grounded return—mirrors the therapeutic movement between catharsis and containment. Real growth isn’t in the ecstasy of one or the discipline of the other, but in their conscious, daily fusion. The child within us, aware of both body and soul, already understands this dynamic intuitively.

Finally, the Rebbe speaks of a world in which “Rabot Moftai”—wonders abound even in exile. This reflects the therapeutic truth that even in constriction (*galus*), moments of radical clarity and change are available. The Mashiach-vision here is not escapism—it is the psychological reorganization of reality, where the integrated self (body + soul, structure + expansion) prepares the “vessel” for redemption.

Story (Psychological Integration)

Dr. Edith Eger, a Holocaust survivor and psychologist, tells how a young client once came to her with crushing shame over childhood abuse. After months of silence, the girl broke down, crying, “Why did G-d let this happen to me?”

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Chukas

Dr. Eger did not answer with theology. She told her, “What happened to you is not who you are. But the way you choose to live—*that* is yours. And you can make from your pain a tool that heals others.”

Years later, the girl became a trauma counselor. When asked why she chose that path, she said, “Because even my ashes can purify someone.”

Source: *The Choice* by Dr. Edith Eger, 2017. **END NOTE]**